

คดีผู้บริโภค

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มีผลบังคับ
ใช้ตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2551
โดยกฎหมายฉบับนี้ใช้สำหรับการ
พิจารณาคดีแพ่งที่เกี่ยวกับผู้บริโภค
เท่านั้น ไม่รวมคดีอาญาเกี่ยวกับผู้-
บริโภคแต่อย่างใด กฎหมายฉบับนี้ได้
กำหนดวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค แยก
ออกต่างหากจากประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง ผู้ที่มีสิทธิฟ้อง
คดีผู้บริโภคนั้น อาจเป็นผู้บริโภค
หรือผู้ที่ฟ้องแทนผู้บริโภค ฟ้องผู้-
ประกอบธุรกิจเป็นจำเลย หรือผู้-
ประกอบธุรกิจอาจฟ้องผู้บริโภคเป็น
จำเลยก็ได้

เหตุผลในการตรากฎหมายฉบับนี้มี
อย่างไร

โดยที่ปัจจุบันระบบเศรษฐกิจมีการขยาย
ตัวอย่างรวดเร็ว และมีการนำความรู้ทางด้าน
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าและ
บริการมากขึ้น ในขณะที่ผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังขาดความ
รู้ในเรื่องของคุณภาพสินค้าหรือบริการตลอดจนเทคนิค
การตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ทั้งยังขาดอำนาจต่อรอง
ในการเข้าทำสัญญาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการ
ทำให้ผู้บริโภคถูกเอาเปรียบอยู่เสมอ นอกจากนี้
เมื่อเกิดข้อพิพาทขึ้น กระบวนการในการเรียกร้องค่าเสียหาย
ต้องใช้เวลาและสร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้-
บริโภคที่จะต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งไม่อยู่ใน
ความรู้เห็นของตนเอง อีกทั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายในการ
ดำเนินคดีสูง ผู้บริโภคจึงตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ จน
บางครั้งนำไปสู่การใช้วิธีการที่รุนแรงและก่อให้เกิดการ
เผชิญหน้าระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับกลุ่มผู้บริโภคที่ไม่-
ได้รับความเป็นธรรม อันส่งผลกระทบต่อระบบ
เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ จึงสมควรให้มีระบบวิธี
พิจารณาคดีที่เอื้อต่อการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภค
เพื่อให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายได้รับการแก้ไข-
เยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัดและมีประสิทธิภาพ
อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ขณะเดียวกัน
เป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจหันมาให้ความสำคัญ
ต่อการพัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการให้ดียิ่งขึ้น
จึงได้ตรากฎหมายฉบับนี้ขึ้น

การฟ้องคดีผู้บริโภคนั้น โจทก์จะฟ้องด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้ กรณีที่ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา เจ้าพนักงานคดีก็จะบันทึกรายละเอียดของคำฟ้องแล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้

กฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคมีข้อดีอย่างไร

การพิจารณาคดีตามกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคนั้น มีความแตกต่างจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหลายประการ โดยมีข้อดีและแตกต่างกัน เช่น

1. การยื่นคำฟ้องอาจกระทำด้วยวาจาก็ได้

การฟ้องคดีผู้บริโภคนั้น โจทก์จะฟ้องด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้ กรณีที่ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา เจ้าพนักงานคดีก็จะบันทึกรายละเอียดของคำฟ้องแล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้

2. มีการฟ้องคดีแทนผู้บริโภคได้

นอกจากผู้บริโภคแล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังให้อำนาจแก่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือสมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค ทำการฟ้องและดำเนินคดีผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้ โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการฟ้องและการดำเนินคดีแทนตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

3. มีการยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมให้แก่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค

การยื่นคำฟ้องตลอดจนการดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีผู้บริโภค ซึ่งดำเนินการโดยผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง แต่ไม่รวมถึงความรับผิดชอบในค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นที่สุด

4. ผู้ประกอบธุรกิจฟ้องผู้บริโภคได้เพียงเขตศาลเดียวเท่านั้น

กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจจะฟ้องผู้บริโภคเป็นคดีผู้บริโภค และผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลอื่นได้ด้วย กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจสามารถเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริโภค มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

5. ภาระการพิสูจน์เป็นของผู้ประกอบธุรกิจ

ตามกฎหมายเดิมนั้น ผู้บริโภคมีภาระในการพิสูจน์ว่าสินค้าหรือบริการใดไม่ดีหรือมีอันตราย ซึ่งทำให้ผู้บริโภคต้องประสบกับปัญหาในการพิสูจน์มากเพราะสินค้าบางอย่าง เช่น คอมพิวเตอร์ รถยนต์ จะต้องพิสูจน์ด้วยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งต้องใช้เวลาและค่าใช้จ่ายมาก แต่ตามกฎหมายฉบับนี้ ถ้าประเด็นข้อพิพาทใดจำเป็นจะต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการผลิตการประกอบ การออกแบบ

หรือส่วนผสมของสินค้า การให้บริการ หรือการดำเนินการใด ๆ ซึ่งศาลเห็นว่ามีข้อเท็จจริงดังกล่าวอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของคุณความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจ ให้การพิจารณาพิพากษาในประเด็นดังกล่าวตกอยู่กับคุณความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจนั้น

6. มีกระบวนการใกล้เคียงคดี

เมื่อศาลสั่งรับคำฟ้องแล้ว จะกำหนดวันนัดพิจารณาและส่งสำเนาคำฟ้องหรือสำเนาบันทึกคำฟ้องให้แก่จำเลย พร้อมกับออกหมายเรียกให้จำเลยมาศาล เพื่อทำการใกล้เคียงหรือให้การและสืบพยานในวันเดียวกัน และสั่งให้โจทก์มาศาลในวันนัดพิจารณานั้นด้วย จำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือก่อนวันนัดพิจารณาก็ได้ เมื่อโจทก์และจำเลยมาพร้อมกันในวันนัดพิจารณาแล้ว เจ้าพนักงานคดีหรือบุคคลที่ศาลกำหนดหรือที่คุณความตกลงกัน จะทำการใกล้เคียงให้คุณความได้ตกลงกันหรือประนีประนอมยอมความกันก่อน ถ้าคุณความไม่อาจตกลงกันหรือไม่อาจประนีประนอมยอมความกันได้ และจำเลยยังไม่ได้ยื่นคำให้การ ศาลจะจัดให้มีการสอบถามคำให้การของจำเลย โดยจำเลยจะยื่นคำให้การเป็นหนังสือหรือจะให้การด้วยวาจาก็ได้ กรณีที่ให้การด้วยวาจาศาลจะจัดให้มีการบันทึกคำให้การนั้นและให้จำเลยลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

7. มีการแสวงหาข้อเท็จจริงโดยศาล

ศาลใช้ระบบวิธีไต่สวน โดยศาลจะเป็นผู้รวบรวมพยานหลักฐาน และซัก-

ถามพยานเอง ซึ่งไม่เหมือนกับการพิจารณาคดีแพ่งทั่วไปที่ใช้ระบบกล่าวหาซึ่งโจทก์จะต้องแสวงหาพยานหลักฐานและนำสืบพยานเองทั้งหมด สรุปตามกฎหมายฉบับนี้ ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เองตามที่เห็นสมควร โดยศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานที่จำเป็นแล้วรายงานให้ศาลทราบ รวมทั้งมีอำนาจเรียกสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หน่วยงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูลหรือให้จัดส่งพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้ และในการสืบพยานนั้น ให้ศาลเป็นผู้ซักถามพยาน คุณความ หรือทนายความจะซักถามพยานได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาล ทั้งนี้ ศาลมีอำนาจซักถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคดีแม้จะไม่มีคุณความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างก็ตาม

8. มีอายุความยาวกว่ากฎหมายละเมิด

กรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภค หรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายใน 3 ปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย (กฎหมายละเมิดกำหนดไว้ไม่เกิน 1 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันที่ทาละเมิด)

9. ศาลกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษแก่ผู้ประกอบธุรกิจได้

ถ้าการกระทำที่ถูกฟ้อง เกิดจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่นำพาต่อความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภคหรือกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค ศาลยังมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร

คดีผู้บริโภคมีลักษณะเป็นอย่างไร

กฎหมายฉบับนี้ได้แบ่งลักษณะของคดีผู้บริโภคออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นคดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค กับผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ โดยมีคู่ความ 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค กับฝ่ายผู้ประกอบการธุรกิจ

“ผู้บริโภค” หมายถึง ผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และรวมถึงผู้เสียหายตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

สำหรับผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นั้น หมายถึง ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับการบริการจากผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการและหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับการบริการจากผู้ประกอบการธุรกิจโดยชอบแม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม ส่วนผู้เสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 นั้น หมายถึง ผู้เสียหายจากสินค้าที่ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุจากความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบหรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติ-ธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้

“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นั้น หมายถึง ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณาด้วย คำว่า **“บริการ”** ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว หมายถึง ผู้รับจัด

ทำการทำงาน ผู้ให้สิทธิใด ๆ หรือให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่รวมถึงผู้รับจ้าง-แรงงานตามกฎหมายแรงงาน สำหรับผู้ประกอบการตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 นั้น หมายถึง ผู้ผลิตหรือผู้ว่าจ้างให้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้ ผู้ซึ่งใช้ชื่อ ชื่อทางการค้า เครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย ข้อความหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ อันมีลักษณะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือผู้นำเข้า

“ผู้บริโภค” หมายถึง ผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค และรวมถึงผู้เสียหายตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

กลุ่มที่ 2 เป็นคดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย กล่าวคือ คดีใดที่มีการฟ้องหรือเป็นข้อพิพาทตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 แล้วให้ถือว่าเป็นคดีผู้บริโภค โดยผู้เป็นโจทก์ฟ้องจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งอาจเป็นผู้บริโภคหรือบุคคลอื่นที่ได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้านั้นก็ได้ ส่วนจำเลยนั้นเป็นผู้ประกอบการ เช่น ผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต ผู้นำเข้า เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกันกับคดีตามกลุ่มที่ 1 และกลุ่ม 2 เช่น มีการฟ้องให้รับผิดตามสัญญา-ค้ำประกัน จำนอง จำนำ โดยสัญญานั้นเกี่ยวพันกันกับคดีตามกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

กลุ่มที่ 4 เป็นคดีแพ่งที่มีกฎหมายบัญญัติให้ใช้วิธีพิจารณาตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 กรณีนี้เป็นการเปิดกว้างไว้สำหรับการบัญญัติกฎหมายอื่นเพิ่มเติมในภายหลัง

ผู้ใดมีอำนาจวินิจฉัยว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริโภค

กรณีที่มีปัญหาว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ กฎหมายฉบับนี้บัญญัติให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยและให้คำวินิจฉัยนั้นเป็นที่สุด ผู้ที่จะขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาได้ คือ คู่ความ หรือศาลเห็นสมควรเอง ถ้าเป็นการขอในคดีผู้บริโภคต้องกระทำอย่างช้าในวันนัดพิจารณา แต่ถ้าเป็นการขอในคดีแพ่งอื่นทั่วไปจะต้องกระทำอย่างช้าในวันขึ้นสองสถานหรือวันสืบพยาน

ตัวอย่างของคดีผู้บริโภค

1. คดีที่ผู้ประกอบการฟ้องผู้บริโภคเป็นจำเลย เช่น ผู้ประกอบการฟ้องให้ชำระหนี้ตามสัญญาให้บริการโทรศัพท์ หรือให้ชำระหนี้ตามสัญญาบัตรเครดิตหรือสัญญาให้บริการสินเชื่อ เป็นต้น และตัวอย่างคดีตามคำวินิจฉัยประธานศาลอุทธรณ์ เช่น

คำวินิจฉัยที่ 9/2551 นาย ว. ฟ้องนาย ส. ว่ากู้เงินจากนาย ว. ไปจำนวน 215,671 บาท แล้วผิดนัดไม่ชำระหนี้และดอกเบี้ย เห็นว่าเป็นการกู้ยืมโดยมีดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการกระทำในทางการค้าปกติ ถือว่านาย ว. เป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบการ จึงเป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 3/2551 ฟ้องผู้ใช้บัตรเครดิต “เทสโก้ โลตัส” ให้ชำระหนี้เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 4 /2551 สหกรณ์-การเกษตรฟ้องสมาชิกให้ชำระหนี้เงินกู้เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 8 /2551 สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขฟ้องบริษัทประกันภัยและคนไข้ ให้ชำระค่ารักษาพยาบาลตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ โดยคนไข้เข้ารับรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสุรินทร์ซึ่งดำเนินกิจการ

ให้การบริการสาธารณสุขแก่ประชาชนโดยเรียกค่ารักษาพยาบาลเป็นค่าตอบแทน จึงถือว่าโจทก์เป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนคนไข้ซึ่งเป็นจำเลยด้วยนั้นมีความรับผิดชอบที่จะต้องชำระค่าบริการ จึงเป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 29/2551 โจทก์ไปพบจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นแพทย์ของโรงพยาบาลจำเลยที่ 2 เพื่อตรวจอาการทารกในครรภ์ และจำเลยทั้งสองได้ให้การตรวจรักษาครรภ์แก่โจทก์ การตรวจรักษาดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรับจัดทำกรงานให้อย่างหนึ่ง จำเลยทั้งสองมีอาชีพรับจ้างด้วยการประกอบกิจการสถานพยาบาลซึ่งโดยปกติย่อมมีการเรียกค่าตอบแทนการดำเนินงานของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการให้บริการ เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 47 /2551 ธนาคารอาคารสงเคราะห์ฟ้องลูกหนี้เงินกู้ให้ชำระหนี้ เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 102 /2551 ผู้ให้เช่าซื้อเป็นทางการค้าตามปกติของตน ฟ้องผู้เช่าซื้อผิดสัญญาเช่าซื้อ เป็นคดีผู้บริโภค

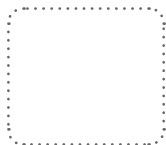
คำวินิจฉัยที่ 124/2551 ผู้รับจ้างสร้างบ้านฟ้องผู้ว่าจ้าง เรียกเงินจ้างพร้อมดอกเบี้ย เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 148/2551 สหกรณ์การเกษตรฟ้องผู้กู้และผู้ค้ำประกันให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ โดยคิดดอกเบี้ย เป็นคดีผู้บริโภค

2. คดีที่ผู้บริโภคฟ้องผู้ประกอบการเป็นจำเลย

ตัวอย่างคดีตามคำวินิจฉัยประธานศาลอุทธรณ์ เช่น

คำวินิจฉัยที่ 58/2551 คนไข้ฟ้องโรงพยาบาลเอกชนฐานละเมิด ซึ่งโรงพยาบาลได้ให้บริการโดยเรียกค่ารักษาพยาบาลเป็นการตอบแทน เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 61/2551 ผู้รับประโยชน์ตามกฎหมายประกันภัยพ้องผู้รับประกันภัยให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยที่ 162/2551 ผู้เอาประกันภัยพ้องผู้รับประกันภัยกรณีไม่จ่ายค่าสินไหมทดแทน เป็นคดีผู้บริโภค

จากข้อกฎหมายเกี่ยวกับคดีผู้บริโภคและตัวอย่างคดีข้างต้น หวังว่าจะเป็นประโยชน์กับหมออนามัยทุกท่าน ในการปฏิบัติงานทางด้านการรักษาพยาบาลและการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจต้องไปเกี่ยวข้องกับกฎหมายดังกล่าว สุดท้ายนี้ขออัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่พวงชนชาวไทย ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ประจำปี พ.ศ.2553 ดังนี้

“...ในปีใหม่นี้ จึงขอให้ชาวไทยทุกคน ได้ตั้งใจ ตั้งใจ ให้เที่ยงตรง แน่วแน่ ที่จะประพฤติดี ปฏิบัติงาน ให้เต็มกำลังความสามารถ โดยมีสติรู้ตัว และปัญญาสำนึก กำกับอยู่ตลอดเวลา กล่าวคือ จะคิด จะทำอะไร ต้องคิดหน้า คิดหลังให้ดี ให้รอบคอบ ทำให้ดี ให้ถูกต้อง ที่สำคัญ จะต้องระลึกรู้ โดยตระหนักว่า ประโยชน์ส่วนรวมนั้น เป็นประโยชน์ที่แต่ละคนพึงยึดถือ เป็นเป้าหมายหลัก ในการประพฤติดี และปฏิบัติงาน เพราะเป็นประโยชน์ที่ยั่งยืน แท้จริง ซึ่งทุกคนมีส่วนได้รับ ทั้งถึงกัน สุข สุข สวัสดิ์ จักได้เกิดมีขึ้น ทั้งแก่บุคคล ทั้งแก่ชาติบ้านเมืองไทย ดังที่ทุกคน ทุกฝ่าย ตั้งใจปรารถนา...” ☸